

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: R.M., ev.č. ..., st. přísl. Ukrajina, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331
65 Balková, *zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Praha, Kovářská
4*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.02.2017, č.j. OAM-28/LE-LE05-LE05-
PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 5. 6. 2017, a dále vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V úvodu **žaloby** žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu výroků a namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), § 3 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, čl. 28 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (*dále jen „nařízení Dublin III“*) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (*dále jen „Úmluva“*).

Žalobci byla stanovena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný rozhodl o zajištění žalobce na dobu 110 dnů, kterou určil podle ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu za přiměřenou dobu zajištění žalobce v rámci maximální lhůty 120 dnů. Uvedenou dobu zajištění žalovaný odůvodnil na str. 5 napadeného rozhodnutí dobou trvání azylového řízení, kdy rovněž zkonstatoval, že *„jeho žádost bude nezbytně posuzovat standardně, tedy z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu.“*

Žalobce byl názoru, že správní orgán postupoval při vydávání napadeného rozhodnutí podle nesprávného právního předpisu, neboť rozhodl o zajištění žalobce podle zákona o azylu, i když ve věci nebyly podmínky pro rozhodnutí podle daného právního předpisu, což dokazuje samotný postup žalovaného. Nesprávný postup žalovaného vycházel z faktu, že s žalobcem, na základě jeho žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 15.2.2017, neprobíhalo azylové řízení podle zákona o azylu, nýbrž tzv. dublinské řízení podle nařízení Dublin III. Žalobce proto v době podání žaloby nebyl ve skutečnosti zajištěn za účelem zabezpečení jeho účasti na řízení ve věci mezinárodní ochrany (§46a zákona o azylu), když žalovaný správní orgán nepostupoval způsobem, který sám uvedl v napadeném rozhodnutí, tj. neposuzoval žádost žalobce z hlediska naplnění podmínek § 12 a násl. zákona o azylu. Skutečným účelem zajištění žalobce bylo jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Tuto formu zajištění upravuje § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), žalovaný správní orgán nicméně podle tohoto ustanovení v žalobcově případě nepostupoval.

Žalobce upozornil na to, že zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců, s přihlédnutím k ustanovení čl. 28 nařízení Dublin III, limituje dobu, na kterou může dojít k omezení osobní svobody cizince, a to vzhledem k průběhu a postupu v tzv. dublinském řízení. Uvedené omezení vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 7Azs 11/2015: *„Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že nelze paušálně říci, že by čl. 28 nařízení Dublin III stanovil maximální dobu trvání zajištění určenou jako součet tří lhůt zde uvedených – jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. Kupříkladu, požádal-li by správní orgán o převzetí cizince již po dvou týdnech (nikoliv po měsíci), mohla by šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění uplynout daleko dříve, než činí součet lhůt jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů.“*

*Stanovení doby trvání zajištění na dobu odpovídající součtu těchto lhůt by tak umožňovalo omezení osobní svobody cizince přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Ještě závažnější situací, která by byla zjevně v rozporu s čl. 28 odst. 3 pododstavcem 4 nařízení Dublin III, by bylo stanovení doby trvání zajištění na dobu odpovídající součtu uvedených tří lhůt a následné nepodání žádosti o převzetí cizince v jednoměsíční lhůtě. **Limity doby trvání zajištění se proto musí podle názoru Nejvyššího správního soudu uplatnit samostatně v různých fázích procesu přemístění.***

Kromě toho limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III).

*Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, **při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.** Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu). Tento modelový případ řeší situaci, kdy proti rozhodnutí o přemístění není podán opravný prostředek s odkladným účinkem. Byl-li by podán, mohl by správní orgán v jakékoliv fázi procesu přemístění rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o předpokládanou dobu trvání řízení o opravném prostředku. Správní orgán však nemůže předem spekulovat, zda takový opravný prostředek podán bude.“*

Správní orgán proto podle názoru žalobce rozhodl o zajištění cizince na nezákonnou dobu, když mu napadeným rozhodnutím omezil osobní svobodu celkem na 110 dnů, od 15.2.2017 do 5.6.2017. Vzhledem k průběhu dublinského řízení mělo dojít k prvotnímu omezení osobní svobody žalobce toliko na jeden měsíc, přičemž tuto dobu by byl správní orgán následně oprávněn prodloužit s přihlédnutím k průběhu dublinského řízení, zejména k okamžiku tzv. akceptace, resp. uznání příslušnosti dožádaného státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

Skutečnost, že žalovaný správní orgán s žalobcem nevedl azylové řízení, jak sám v napadeném rozhodnutí uváděl, vyplývá z rozhodnutí, které správní orgán doručil žalobci dne 16.3.2017, č.j. OAM-28/LE-LE05-P13-2017, kterým shledal žádost o azyl ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nepřipustnou, řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil a rozhodl, že státem příslušným k posouzení azylové žádosti je Polská republika. K tomu žalobce navrhl důkaz rozhodnutím Ministerstva vnitra čj. OAM-28/LE-LE05-P13-2017.

Napadeným rozhodnutím došlo podle názoru žalobce k omezení jeho svobody na nezákonnou dobu také z dalšího důvodu. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany na str. 4 správní orgán uvedl, že k tzv. vyhovění žádosti o přemístění žalobce došlo ze strany Polské republiky dne 7.3.2017. Pokud je osoba zajištěna podle čl. 28 odst. 3 pododst. 3 nařízení Dublin III, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

Podle čl. 28 odst. 3 pododst. 4 nařízení Dublin III v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Maximální doba zajištění žalobce je na základě shora uvedeného vyhovění žádosti doba 6 týdnů od 7.3.2017, což představuje 18.4.2017. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v době podání žaloby zajištěn napadeným rozhodnutím až do 5.6.2017, přesahovala stanovená doba omezení osobní svobody maximální dobu, na kterou je možné žalobce zajistit.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu byl žalovaný přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí bylo jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Dle informací poskytnutých Policií ČR ve smyslu ust. § 87 odst. 1 zákona o azylu bylo zjištěno, že jmenovaný byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (*dále jen „OPKPE Praha“*) č.j. KRPA-53727/ČJ-2017-000022 ze dne 14.02.2017 zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 13.02.2017 se jmenovaný dostavil na OPKPE Praha a předložil svůj cestovní doklad, nepředložil však žádný doklad opravňující jej k pobytu na území ČR. Následnou lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že jmenovanému bylo dne 14.12.2016 správním rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA-502744/ČJ-2016-000022, které nabylo právní moci dne 20.12.2016 a vykonatelnosti dne 20.01.2017, uloženo vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 1 roku. Jmenovanému byl vydán výjezdní příkaz k opuštění území ČR s platností do dne 19.01.2017. Žalobce měl tedy vycestovat do dne 19.01.2017, což neučinil a ode dne 20.1.2017 se na území ČR zdržoval neoprávněně a

v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění. Bylo tedy zjištěno, že jmenovaný pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, a to opakovaně, a svým jednáním navíc mařil výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, které mu bylo uloženo. Z tohoto důvodu byl zajištěn, bylo s ním opětovně zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude i nadále respektovat a bude mařit nadále výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 14.2.2017 jmenovaný mj. sdělil, že z ČR v době stanovené výjezdním příkazem nevycestoval, protože nemá žádné finanční prostředky, současně však neučinil nic k řešení svého pobytu a pouze pracoval na brigádách. Uvedl, že v ČR bydlí na ubytovně Armády spásy a nemá zde žádné bydliště, nemá ani zdravotní pojištění. Pokračoval, že nikde v EU nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, že v ČR nemá žádné rodinné příslušníky a že nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Vypověděl, že v ČR nemá žádný majetek, na Ukrajině však zdědil tři rodinné domy a několik pozemků. Neuvedl žádnou překážku, která by mu bránila ve vycestování z ČR, a prohlásil, že do ČR přijel pracovat, aby si vydělal nějaké peníze, není však držitelem pracovního povolení, přesto stále pracuje na brigádách. Sdělil, že na Ukrajině není tolik pracovních příležitostí jako v ČR. Dále prohlásil, že potřebuje vycestovat na Ukrajinu, aby tam řešil svůj majetek, ale poté by se chtěl vrátit do ČR. Vyhoštění bylo jmenovanému správním rozhodnutím OPKPE Praha ze dne 14.12.2016 uloženo z toho důvodu, že dne 13.12.2016 byl zadržen, jelikož se na území ČR zdržoval neoprávněně bez platného víza, povolení k pobytu či jiného pobytového oprávnění. Z tohoto důvodu mu bylo citovaným rozhodnutím uloženo vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok. V rámci tohoto řízení uvedl jmenovaný dne 14.12.2016 do protokolu, že na Ukrajině vlastní cihelnu, rodinný dům ve Vinici, v němž žije, a pozemky. Pokračoval, že také pracuje jako zedník a prodává na trhu. Dle svých slov je svobodný a bezdětný. Dále sdělil, že do ČR poprvé přicestoval asi pět měsíců před svým zadržením z Polska a poté pobýval střídavě v ČR a v Polsku. Prohlásil, že si je vědom svého nelegálního pobytu v ČR, nevycestoval však, protože neměl finanční prostředky na cestu. Dodal, že dne 17.12.2016 mu peníze přiveze kamarád. Vypověděl, že má zraněnou nohu, neboť kolega v práci mu ji při nehodě vážně pořezal. Pokračoval, že léčba sice ještě není ukončena, ale má v plánu si již jen vyzvednout nějaké léky a doléčit se na Ukrajině. Prohlásil, že nikdy nikde nežádal o azyl a že v ČR nemá žádné rodinné příslušníky, ani nikoho, vůči němuž by měl nějaké závazky, a nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že kromě úrazu nohy se cítí dobře a je zdravý, i s ohledem na zranění nohy je soběstačný a může i chodit. Prohlásil, že mu na Ukrajině nic nehrozí, a to ani z politických důvodů, hrozí mu jedině, že by musel jít do války, a jeho nechť jít na vojnu a do války je také jediná překážka, proč by se na Ukrajinu nemohl vrátit. Zopakoval, že na Ukrajině vlastní dům, takže se tam má kam vrátit. Dále prohlásil, že v případě uložení vyhoštění vycestuje dobrovolně. Dne 15.02.2017 podal jmenovaný žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o azyl, protože byl u protitankové baterie a odstřelovač. Pokračoval, že sice není povinen jít na vojnu, ale na Ukrajině vládne bezzákonnost a on nemá peníze, a proto jej mohou kdykoliv poslat na frontu. Dále uvedl, že jeho praděd vlastnil před příchodem komunistů mnoho půdy, a proto jejich předseda jej chce nyní za každou cenu poslat na frontu, aby získal jeho půdu a dům. Dodal, že podle práva nemusí jít na frontu, ale on [pozn.: předseda] říkal, že je jednou specialistou ve vojenských činnostech, a proto je ho třeba na Ukrajině v prvních řadách, odkud přivážejí jen těla.

Ze zjištění Policie ČR a výpovědí jmenovaného vyplývá, že žalobce na území ČR byl dne 14.02.2017 zajištěn, neboť svým jednáním porušoval právní předpisy ČR i EU, když svévolně a vědomě neoprávněně pobýval na území ČR bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu a současně mařil výkon jemu uloženého správního rozhodnutí o vyhoštění, nerespektoval svou povinnost vycestovat z území ČR a EU a nadále zde pobýval, což představuje neúctu žalobce k právnímu řádu ČR. Žalobce prokazatelně požádal o mezinárodní ochranu až v kontextu s reálně hrozícím správním vyhoštěním po jeho zajištění Policií ČR. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že z jednání jmenovaného je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Z takového jednání žalovaný vyvozoval účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. K uvedenému závěru dospěl správní orgán tak, že jmenovaný pobýval v ČR podle vlastních slov již přibližně 7 měsíců, o udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co mu bylo správním rozhodnutím uloženo vyhoštění, a po svém opakovaném zadržení policií, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po přibližně 7 měsících pobytu na území ČR. Během tohoto období dle svých slov opakovaně cestoval mezi ČR a Polskem, bezesporu se tedy mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit k příslušnému orgánu Policie ČR či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy nesporně měl. Žádost o mezinárodní ochranu podal teprve tehdy, kdy mu bylo správním rozhodnutím uloženo vyhoštění, byl opakovaně zadržen a výkon tohoto vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Bylo také zřejmé, že již v minulosti právní řád ČR narušoval, kvůli čemuž mu bylo v r. 2016 uloženo správní vyhoštění na 1 rok. Toto rozhodnutí jmenovaný nerespektoval a ve vymezené lhůtě nevycestoval. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR (viz dřívější nerespektování uloženého správního vyhoštění).

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření k žalobě dále konstatoval, že s ohledem na výše uvedené informace o průběhu zajištění žalobce Policií ČR měl za prokázané, že v případě žalobce existují oprávněné důvody se domnívat, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

K námitce žalobce týkající se toho, že žalovaný postupoval při vydávání napadeného rozhodnutí podle nesprávného právního předpisu, neboť rozhodl o zajištění žalobce dle zákona o azylu, i když ve věci nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí podle daného právního předpisu, správní orgán uvedl, že žalobce byl zajištěn nejprve dle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož splňoval veškeré podmínky pro naplnění tohoto ustanovení, avšak z důvodu jeho podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 15.02.2017 byl žalobce tzv. „přezajištěn“ a správní orgán postupoval dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jelikož existovaly důvody pro zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Existenci „přezajištění“ konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 4Azs 228/2014-34: *„Pokud cizinec učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v zařízení pro zajištění cizinců, tedy až poté, co byl zajištěn v takovém zařízení podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je povinností správního orgánu (ministerstva vnitra) rozhodnout podle § 46a odst. 1 a 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, o povinnosti žadatele o mezinárodní*

ochranu setrvat v zařízení ve lhůtě 5 dnů ode dne učinění prohlášení; v této lhůtě je třeba rozhodnutí nejen vydat, ale také je cizinci doručit (předat).“ Dále potvrdil, že „není třeba, aby správní orgán vydával v jeho rámci oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti žadatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, za použití § 46 odst. 1 správního řádu z roku 2004. Nejedná se totiž o řízení zahájené z moci úřední (jak je tomu v řízení o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky), takže vydání oznámení o tzv. „přezajištění“ již z toho důvodu nemůže být zahajovacím (prvním) úkonem správního orgánu v tomto řízení.“ Takový postup je tedy zcela v souladu jak s právním řádem ČR, tak s přijímací a návratovou směrnicí. Dne 15. 02. 2017 bylo podáním žádosti o mezinárodní ochranu zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany, proto byl jmenovaný „přezajištěn“ dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledal nedůvodnými.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým projednáním věci souhlasili [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*)].

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu a nebyla v žalobě nijak rozporována.

Než soud vůbec přistoupil k posuzování žalobcem uplatněných námitek, ze spisového materiálu si zjistil následující časovou posloupnost událostí v nyní projednávané věci, z níž následně vycházel: (1) vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 14.12.2016,

č.j. KRPA-502744-17/ČJ-2016-000022; (2) vydání rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění ze dne 14.2.2017, č.j. KRPA-53727-16/ČJ-2017-000022; (3) podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v Zařízení pro zajištění cizinců Balková dne 15.2.2017; (4) vydání napadeného rozhodnutí ze dne 17.2.2017; (5) uznání příslušnosti k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu Polskou republikou a akceptace přemístění žalobce do Polské republiky ze dne 7.3.2017; (6) vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 10.3.2017, č.j. OAM-28/LE-LE05-P13-2017.

Žalobce předně namítal, že žalovaný postupoval při vydání napadeného rozhodnutí podle nesprávného právního předpisu, když žalobce zajistil podle zákona o azylu. Tento nesprávný postup vycházel dle žalobce z toho, že s ním na základě jeho žádosti neprobíhalo azylové řízení podle zákona o azylu, nýbrž tzv. dublinské řízení. Žalobce nebyl v době podání žaloby zajištěn za účelem zabezpečení účasti na řízení ve věci mezinárodní ochrany, když správní orgán nepostupoval způsobem, který uvedl, tj. neposuzoval žádost žalobce z hlediska splnění podmínek § 12 a násl. zákona o azylu. Skutečným účelem zajištění žalobce bylo přitom jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, jak stanoví § 129 zákona o pobytu cizinců, proto měl správní orgán postupovat podle tohoto ustanovení. Skutečnost, že s žalobcem nebylo vedeno azylové řízení, vyplývala z rozhodnutí o žádosti žalobce č.j. OAM-28/LE-LE05-P13-2017.

Soud se s argumentací žalobce neztotožnil, neboť měl ze správního spisu za prokázané, že k zajištění cizince dle zákona o azylu došlo poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců a podal v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí bylo vydáno ještě před vydáním rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, přičemž žalovaný dodržel velmi krátkou lhůtu 5 dní ode dne podání žádosti pro vydání rozhodnutí dle § 46a odst. 4 věty první zákona o azylu. V případě žalobce se jednalo o tzv. přezajištění, k němuž došlo z toho důvodu, že žalovaný měl důvodně za to, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, tj. pouze aby se vyhnul svému hrozícímu správnímu vyhoštění nebo je pozdržel, ačkoliv již předtím měl možnost o udělení mezinárodní ochrany požádat. Vzhledem k tomu, že byly naplněny podmínky použití § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nepostupoval žalovaný podle nesprávného právního předpisu, když žalobce přezajistil, když navíc v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaný ještě ani nedospěl do fáze meritorního posuzování žádosti. Srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2017, č.j. 4Azs 9/2017-31: „[...] při postupu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. [...] Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu [...].“

K tvrzení, že žalobce nebyl v době podání žaloby zajištěn za účelem zabezpečení jeho účasti na řízení ve věci mezinárodní ochrany, když správní orgán nepostupoval způsobem, který uvedl, soud uvádí, že při přezkumu napadeného rozhodnutí je pro soud irelevantní, za jakým účelem byl žalobce zajištěn v době podání žaloby. Pro soud je totiž v souladu se

soudním řádem správním rozhodný skutkový a právní stav v době rozhodování správního orgánu. Z předchozího odstavce tohoto rozsudku a ze správního spisu je pak patrné, že v době rozhodování žalovaného byl dán důvod k tomu, aby byl žalobce zajištěn, neboť to žalovaný považoval za nezbytné k zajištění žalobcovy účasti na řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto, že tuto žádost považoval za účelově podanou. Následný postup, kdy správní orgán nakonec žádost neposuzoval podle § 12 a násl. zákona o azylu, jak původně uvedl, rovněž nemá vliv na posuzování zákonnosti aktivity žalovaného, když i k tomuto postupu došlo až po vydání napadeného rozhodnutí.

Soud nepřisvědčil ani tomu, že správní orgán měl postupovat podle ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců, neboť skutečným účelem zajištění žalobce bylo jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu EU. Až do doby vydání napadeného rozhodnutí včetně zde nebyly žádné indicie k tomu, že žalobce bude předán do jiného státu dle přímo použitelného předpisu EU – nařízení Dublin III. Žalovaný rozhodoval o zajištění žalobce ze zcela jiných důvodů než jeho předání do jiného státu. K prvotnímu zajištění cizince totiž došlo za účelem správního vyhoštění (ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců), poté byl napadeným rozhodnutím přezajištěn [§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu]. V době rozhodování žalovaného proto nebyly dány žádné důvody pro použití § 129 zákona o pobytu cizinců.

Na základě shora uvedeného neshledal soud námitku použití nesprávného právního předpisu důvodnou.

Dále žalobce tvrdil, že podle § 129 zákona o pobytu cizinců je, s přihlédnutím ke čl. 28 nařízení Dublin III, limitovaná doba, na kterou může dojít k omezení osobní svobody, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2015, č.j. 7Azs 11/2015-32. Vyvodil, že zajištění na dobu 110 dnů (15.2.2017 – 5.6.2017) bylo stanoveno na nezákonnou dobu a vzhledem k průběhu dublinského řízení mělo dojít k prvotnímu omezení osobní svobody jen na jeden měsíc s možností následného prodloužení. K závěru o nezákonnosti doby zajištění žalobce uvedl rovněž to, že k vyhovění žádosti o přemístění žalobce došlo ze strany Polské republiky dne 7.3.2017, jak uvádělo samotné rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 28 odst. 3 pododst. 3 a 4 nařízení Dublin III tak měla být maximální doba zajištění stanovena do 18.4.2017.

Vzhledem k tomu, že soud již výše shledal námitku, že mělo být postupováno podle § 129 zákona o pobytu cizinců, nedůvodnou, protože v napadeném rozhodnutí nešlo o zajištění za účelem předání žalobce podle nařízení Dublin III, nýbrž šlo o přezajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neshledal soud ani tyto námitky důvodnými. Shodně s nepoužitelností § 129 zákona o pobytu cizinců v nyní projednávané věci tak totiž není použitelný ani čl. 28 nařízení Dublin III (podřazený Oddíl V – Zajištění za účelem přemístění) ani rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č.j. 7Azs 11/2015-32 (který se týkal právě § 129 zákona o pobytu cizinců a čl. 28 nařízení Dublin III), z nichž žalobce vyvozoval svůj závěr o nezákonné době zajištění.

S ohledem na skutečnost, že řízení o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany jsou dvěma oddělenými řízeními, která

mají rovněž své samostatné výsledky v podobě rozhodnutí, soud pro nadbytečnost neprováděl navrhovaný důkaz rozhodnutím čj. OAM-28/LE-LE05-P13-2017, neboť jeho provedení by nemělo žádný vliv na posouzení žalobních námitek.

Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a také porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Žalobce nespécifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ani práv garantovaných daným článkem Úmluvy.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však nárok na náhradu nákladů řízení neuplatňoval, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 10. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně